II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS AFGØRELSE

af 7. oktober 1986

om godtagelse af tilsagn i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af siliciumcarbid med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen og USSR og om afslutning af undersøgelsen vedrørende importen af denne vare med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik, Jugoslavien, Norge, Polen, Tjekkoslovakiet og USSR

(86/497/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske økonomiske Fællesskab [1], særlig artikel 10 og 11,

efter konsultation i det rådgivende udvalg, der er nedsat i henhold til nævnte forordning, og

ud fra følgende betragtninger:

A. Procedure

(1) Kommissionen modtog i maj 1984 en klage indgivet af Conseil Européen des Fédérations de l'Industrie Chimique (CEFIC) på vegne af alle Fællesskabets producenter af siliciumcarbid.

(2) Klagen indeholdt beviser for, at der fandt dumping sted og forvoldtes væsentlig skade som følge heraf, hvilket ansås for tilstrækkeligt til at begrunde iværksættelsen af en procedure. Kommissionen offentliggjorde derfor en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [2] om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen i Fællesskabet af siliciumcarbid henhørende under pos. 28.56 A i den fælles toldtarif, svarende til NIMEXE-nummer 28.56-10, med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik, Jugoslavien, Norge, Polen, Spanien, Tjekkoslovakiet og USSR og indledte en undersøgelse.

(3) Kommissionen underrettede officielt de eksportører og importører, som den vidste var berørt af sagen, repræsentanter for eksportlandene samt klagerne og gav de direkte berørte parter lejlighed til at tilkendegive deres mening skriftligt og til at anmode om at blive hørt mundtligt.

(4) Alle de kendte producenter og eksportører og de fleste af de kendte importører tilkendegav deres mening skriftligt eller anmodede om at blive hørt mundtligt, hvilket blev imødekommet.

(5) Der blev fremlagt redegørelser på vegne af brugernes organisationer og af brugerne selv.

(6) Kommissionen indhentede og efterprøvede alle oplysninger, som den anså for nødvendige med henblik på at træffe en foreløbig afgørelse fra følgende virksomheder og aflagde om nødvendigt kontrolbesøg hos dem:

[1] EFT nr. L 201 af 30. 7. 1984, s. 1.

[2] EFT nr. C 202 af 1. 8. 1984, s. 5.

Producenter i Fællesskabet:

— Elektroschmelzwerk Kempten GmbH München, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Lonza-Werke GmbH, Waldshut-Tiengen, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Pechiney Electrométallurgie (ex SOFREM), Paris, Frankrig,

— Samim Abrasivi, SpA, San Michele all'Adige, Italien.

Producenter og eksportører i tredjelande:

— Navarro SA Madrid, Spanien,

— Arendal Smelteverk A/S, Eydehavn, Norge,

— Norton A/S, Lillesand, Norge,

— Orkla Exolon A/S & Co., Orkanger, Norge,

— Tovarna Dusika, Ruse, Jugoslavien,

— Repræsentationen for China National Machinery and Equipment Import & Export Corporation, Køln, Forbundsrepublikken Tyskland.

Importører i Fællesskabet:

— Intermat SA, Liège, Belgien,

— SA Barascud Abrasifs-Chimie, 81102 Castres, Frankrig,

— Société Derognat et Cie, 21200 Comblanchien, Frankrig,

— DFG (Gremilliet), 88207 Remiremont, Frankrig,

— Mineralien-Werke Duisburg GmbH, Duisburg, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Mineralien-Werke Kuppenheim GmbH, Kuppenheim, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Alfred Hempel GmbH & Co., Düsseldorf, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Kerimpex Handelsgesellschaft GmbH, Selb, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Werner Kessl Gießereibedarf GmbH, Bärnwinkel, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Gesellschaft für Metallurgie Hafner und Polte GmbH, Düsseldorf, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Wilfried Post GmbH, Gut Junkerswald, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Thyssen Schulte Metallurgie GmbH, Dortmund, Forbundsrepublikken Tyskland,

— Smyris Abrasivi Srl, Pero (Mi), Italien,

— Veneta Mineraria SpA, Milano, Italien,

— Carborundum Abrasives G.B. Ltd, Manchester, Det forenede Kongerige,

— Union Carbide UK Limited, Glossop, Det forenede Kongerige,

— Tennant Metallurgical Ltd, Sheffield, Det forenede Kongerige.

(7) Dumpingundersøgelsen omfattede perioden fra den 1. juli 1983 til den 30. juni 1984.

(8) I overensstemmelse med artikel 380, stk. 3, i akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse vil resultaterne af undersøgelsen vedrørende importen fra Spanien blive behandlet særskilt i henhold til bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 812/86 af 14. marts 1986 om beskyttelse mod dumpingimport mellem De Ti og de nye medlemsstater eller mellem de nye medlemsstater i den periode for anvendelse af overgangsforanstaltninger, der er fastlagt i akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse [1] i den periode for anvendelse af overgangsforanstaltninger, der er fastlagt i nævnte tiltrædelsesakt.

B. Normal værdi

Jugoslavien

(9) Hvad angår Jugoslavien, fremstiller den eneste producent kun to basiskvaliteter af sort siliciumcarbid, og ifølge de foreliggende beviser eksporteres alt som halvfabrikata. Da der derfor ikke var salgspriser på hjemmemarkedet, som den normale værdi kunne baseres på, blev det i dette tilfælde — som i Norges tilfælde (se nr. 15 og 17) — besluttet at anvende beregnede værdier. Der blev taget hensyn til alle produktions-, salgs- og generalomkostninger som anført i producentens regnskaber. Til disse omkostninger blev der lagt en rimelig fortjenstmargen baseret på, hvad den pågældende producent normalt tjener på hjemmemarkedet ved salg af en tilsvarende vare, nemlig kunstig korund.

Lande uden markedsøkonomi

(10) Med undtagelse af Spanien som nævnt i nr. 8 og Norge har den øvrige eksport, der var omfattet af undersøgelsen, oprindelse i statshandelslande. For at fastslå, om der var tale om dumpingimport fra disse lande, måtte Kommissionen tage hensyn til, at Den kinesiske Folkerepublik, Tjekkoslovakiet, Polen og USSR ikke har markedsøkonomi, og Kommissionen måtte derfor basere sin afgørelse på den normale værdi i et land med markedsøkonomi. Klageren havde i den forbindelse foreslået det jugoslaviske marked.

[1] EFT nr. L 78 af 24. 3. 1986, s. 1.

(11) Kommissionen besluttede ikke at acceptere dette forslag af følgende grunde : Toldpositionen for siliciumcarbid omfatter et bredt spektrum af kvaliteter med et tilsvarende spektrum af markedspriser, og de anvendes først og fremmest til slibeformål, som ildfast materiale og på det metallurgiske område. Som allerede nævnt i nr. 9 konstateredes det, at den jugoslaviske producent kun fremstiller to kvaliteter, og at disse eksporteres som halvfabrikata. I betragtning heraf og særlig på grund af det stærkt begrænsede udbud af kvaliteter og den ufuldstændige produktionsproces hos den pågældende producent, fandt Kommissionen, at den beregnede normalværdi i Jugoslavien ikke ville være et teknisk tilfredsstillende grundlag for at fastsætte den normale værdi for de eksportører fra lande uden markedsøkonomi, der er berørt af proceduren.

(12) Det blev konstateret, at den spanske producent har en fuldstændig produktionsproces og et rimeligt bredt udbud af kvaliteter, der sælges som færdigvarer, ikke kun til eksport, men hovedsagelig på hjemmemarkedet. Kommissionen valgte imidlertid ikke dette alternative grundlag for fastsættelse af den normale værdi i det eksporterende land uden markedsøkonomi på grund af det forholdsvis beskyttede spanske marked, og fordi der kun findes én producent på dette marked.

(13) Kommissionen konkluderede, at det ville være hensigtsmæssigt og ikke urimeligt at fastsætte den normale værdi for eksportørerne fra lande uden markedsøkonomi på grundlag af den beregnede værdi i Norge. Et vigtigt element i denne afgørelse var, at de norske producenter sælger samtlige kvaliteter og har fuldstændige produktionsprocesser. Som anført nedenfor (nr. 15) blev det forhold, at det begrænsede norske marked i de fleste tilfælde gjorde det nødvendigt snarere at benytte beregnede værdier end hjemmemarkedspriser, ikke betragtet som ufordelagtigt for eksportører fra lande uden markedsøkonomi, i betragtning af de konkurrencemæssige fordele, som de norske virksomheder har i denne stærkt energiintensive produktion.

(14) Flere eksportører og en importør gjorde indvending imod anvendelse af Norge som et tilsvarende land ved fastsættelsen af den normale værdi og henviste til forskelle i de fysiske egenskaber ved de varer, der fremstilles i nogle af landene uden markedsøkonomi, i forhold til de varer, som fremstilles i Norge. Kommissionen svarede hertil, at det brede spektrum af kvaliteter, som lå til grund for fastsættelsen af den normale værdi i Norge, allerede gav mulighed for en bedre sammenligning af hver enkelt af disse kvaliteter og dem, der sælges af eksportører fra lande uden markedsøkonomi. I det omfang der stadig var forskelle i varens fysiske egenskaber efter en sådan sammenligning af passende kvaliteter, kunne der tages hensyn til disse som forklaret i afsnit D »Sammenligning«. Mens eksportørerne ikke kom med forslag om andre tilsvarende lande, kritiserede importøren til gengæld Kommissionens beslutning om at se bort fra Jugoslavien til dette formål, idet han påstod, at de grunde, der blev givet for denne beslutning som anført i nr. 11, ikke svarede til de faktiske forhold for den jugoslaviske producent. Der blev imidlertid ikke fremlagt beviser for disse påstande, og ingen af de resultater, Kommissionen nåede frem til ved undersøgelsen af den jugoslaviske producent, støtter disse påstande.

Norge

(15) Ved fastlæggelsen af den normale værdi for de tre norske selskaber måtte Kommissionen tage hensyn til de forholdsvis små mængder af varen, der normalt sælges på det norske hjemmemarked. Det blev fastslået, at ca. 96 % af værdien af disse producenters omsætning i undersøgelsesperioden blev solgt til eksport, og at ca. halvdelen af den samlede eksport gik til Fællesskabet.

Generelt var salget på hjemmemarkedet derfor ikke stort nok til at gøre det muligt at foretage en holdbar sammenligning med eksportsalget af den tilsvarende vare til Fællesskabet.

Kun i forbindelse med et af disse tre selskaber — og tre kvaliteter, som dette selskab solgte, ud af de ni, der blev taget hensyn til — blev der konstateret et salg på hjemmemarkedet, som nåede tærsklen på 5 % af mængden af de tilsvarende kvaliteter, der blev eksporteret til Fællesskabets marked. Anvendelsen af en tærskelværdi i sådanne sager blev indført af Kommissionen ved forordning (EØF) nr. 3643/84 ([1]) i antidumpingundersøgelsen vedrørende importen af elektroniske skrivemaskiner fra Japan. Følgelig blev den normale værdi for de tre nævnte kvaliteter og for dette ene selskab foreløbigt fastsat på grundlag af hjemmemarkedspriserne.

(16) Da der ikke sælges tilstrækkelige mængder på hjemmemarkedet til at gøre det muligt at foretage en rimelig sammenligning i forbindelse med alle de andre kvaliteter, som fremstilles af de norske selskaber, var det nødvendigt at fastsætte den normale værdi for disse kvaliteter på et andet grundlag. Selskaberne foreslog selv at anvende priserne ved eksport til tredjelande til dette formål.

([1]) EFT nr. L 335 af 22. 12. 1984, s. 43.

Kommissionen kunne ikke acceptere dette forslag, da den ikke var i stand til at bekræfte, om priserne ved eksport til andre markeder end Fællesskabet i virkeligheden ikke var dumpingpriser. Desuden var undersøgelsesperioden en periode med større svingninger for visse vigtige verdensvalutaer, hvilket ville have skabt yderligere usikkerhed ved ethvert valg af et passende eksportmarked i et tredjeland, som kunne danne grundlag for fastsættelsen af den normale værdi.

(17) Derfor blev den normale værdi foreløbigt fastsat på grundlag af den beregnede værdi i Norge. Den beregnede værdi blev fastsat på grundlag af de omkostninger, selskaberne havde haft i undersøgelsesperioden, for hver enkelt kvalitet, som de havde fremstillet og solgt. Disse produktionsomkostninger bestod af de faktiske udgifter til produktion af den pågældende kvalitet, som de fremgik af selskabernes bøger i den periode undersøgelsen omfattede.

Hvis produktionsomkostningerne ikke allerede omfattede faste omkostninger, herunder salgs-, administrations- og andre generalomkostninger, blev der tilføjet en procentsats svarende til den, som selskabet anvendte, for at tage hensyn til disse udgifter. denne procentsats syntes at være rimelig på baggrund af de finansielle oplysninger, der blev efterprøvet ved undersøgelsen. En rimelig fortjenstmargen blev derefter lagt til ovennævnte omkostninger. For at sikre, at denne fortjenstmargen afspejlede hvert enkelt selskabs indtjening over en repræsentativ periode, blev det besluttet ud fra de reviderede regnskaber, som selskaberne fremlagde, at anvende den gennemsnitlige driftsfortjeneste i de seneste tre regnskabsår forud for undersøgelsesperioden til dette formål.

I betragtning af den meget begrænsede andel af salget på hjemmemarkedet som nævnt tidligere, og da de reviderede regnskaber ikke indeholdt en geografisk baseret opdeling af fortjeneste, ansås den generelle driftsfortjeneste (og ikke specifikt fortjenesten på hjemmemarkedet), som det mest rimelige grundlag for fastsættelsen af en fortjenstmargen. Det må her bemærkes, at alle tre selskaber kun producerede og solgte siliciumcarbidmateriale, og at det af de oplysninger, de har indgivet, fremgår, at rentabiliteten af det norske salg på hjemmemarkedet i 1983/84 — når der var et sådant — generelt var højere end eller i det mindste svarede til den generelle rentabilitet.

(18) Der har i en lang periode været omfattende kontakter i form af møder og korrespondance med norske eksportører om de foreløbige resultater. På alle stadier har producenterne anfægtet de resultater, Kommissionen er kommet frem til vedrørende dumping og skade, og med samme begrundelse i alle tre sager. Deres indvendinger imod resultaterne vedrørende den normale værdi er baseret på to hovedargumenter. For det første gør de indsigelse imod, at der overhovedet anvendes beregnede værdier til fastsættelse af den normale værdi som omhandlet i nr. 19. For det andet protesterer de imod den måde, de beregnede værdier er udregnet på som omhandlet i nr. 20 til 23.

Norske producenters indvendinger imod, at beregnede værdier anvendes som grundlag for fastsættelsen af den normale værdi

(19) De ovennævnte producenter hævder, at anvendelsen af beregnede værdier i det mindste i den pågældende sag strider imod almindelig forretningsmæssig logik, da det indebærer, at der lægges en fast og ensartet fortjeneste til hver kvalitet, således at en producent med omkostningsfordele ikke får lejlighed til at konkurrere frit og til at prissætte salget med fortjenstmargener, som er forskellige alt efter kvalitet og konkurrenceforhold.

Da der ikke forelå verificerbare beviser, som gjorde det muligt at tage hensyn til forskellige fortjenstmargener alt efter kvalitet, måtte Kommissionen fordele omkostningerne, som selskaberne havde angivet ved undersøgelsen, og fortjeneste ligeligt på basis af omsætningen, hvilket sikrede, at de blev fuldstændigt neutraliseret af salget i den samme periode.

De norske producenters indvendinger imod Kommissionens udregning af de beregnede værdier

(20) Inden den kontrolundersøgelse på stedet, som Kommissionens tjenestegrene foretog, blev de norske producenter underrettet om, at omkostningerne ville blive omhyggeligt gennemgået. De samarbejdede og fremlagde omfattende omkostningsberegninger og regnskabsopgørelser fra selskabernes interne arkiver og uafhængigt årsregnskaber såvel som handelsmæssige og tekniske oplysninger. Det konstateredes, at alle selskaber havde regnskabssystemer, hvor der blev taget hensyn til de forskellige variable omkostninger ved de vigtigste varekategorier. Salgs- og almindelige administrationsomkostninger blev generelt fordelt på alle kvaliteter i overensstemmelse med hvert enkelt selskabs praksis i undersøgelsesperioden. Hvad angår både faste og variable omkostninger, rejste selskaberne derfor ikke på dette stadium indvendinger imod denne form for beregning af omkostningerne for hver enkelt varekategori.

Da de foreløbige resultater af undersøgelsen blev drøftet, og de viste forskellige grader af dumping i forbindelse med flere af hvert selskabs varekvaliteter, blev der fremsat to hovedindvendinger imod den måde, de beregnede værdier var blevet udregnet på. Disse indvendinger blev fremsat af alle tre selskaber i let afvigende formuleringer.

(21) Den første indvending gik på de fortjenstmargener, der anvendtes ved fastsættelsen af den beregnede værdi. Metoden for beregning af disse margener er allerede beskrevet under nr. 17. Selskaberne hævder, at der ved fastsættelsen af den beregnede værdi ikke er anvendt »en rimelig fortjenstmargen« efter artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i forordning (EØF) nr. 2176/84.

Grundlaget for denne indvending synes at være størrelsen af de konstaterede fortjenstmargener. Disse var større end dem, der var benyttet for andre norske erhvervsgrene, for hvilke der er fastsat beregnede værdier i tidligere antidumpingprocedurer. Disse undersøgelser omfattede imidlertid erhvervsgrene og selskaber med tab eller meget begrænset fortjeneste på det tidspunkt, hvor den pågældende undersøgelse fandt sted, og der forelå ikke nogen nøjagtig fortjenstmargen for disse på grundlag af erhvervsgrenens eller selskabets egen seneste aktivitet. Det samme kan imidlertid ikke siges om denne undersøgelse, eftersom de anvendte fortjenstmargener er de berørte selskabers faktiske reviderede fortjeneste. Endvidere blev der i denne sag beregnet et gennemsnit af flere års fortjeneste for at undgå muligheden for en uretfærdig fastsættelse på grundlag af et år med usædvanlig stor fortjeneste. Et af selskaberne har selv beskrevet et af de år, der er inkluderet i dets gennemsnit, som det værste år med hensyn til udbytte i hele dets historie siden 1945. Den faktiske fortjeneste er, når den findes og kan fastslås med nøjagtighed, naturligvis det mest rimelige mål for rentabilitet at anvende til dette formål — og det, der giver mindst risiko for uretfærdighed eller diskriminering.

(22) Den anden indvending gik på de øvrige elementer af de beregnede værdier, nemlig omkostningerne. Generelt pegede alle tre selskaber på, at der måtte foretages detaljerede korrektioner i de foreløbige resultater, de fik forelagt, og Kommissionen har ændret resultaterne dér, hvor disse korrektioner kunne begrundes med beviser, som indsamledes ved undersøgelsen. Da de foreløbige resultater første gang blev præsenteret, pegede hvert enkelt selskab på samme forhold : De metoder, de hidtil havde anvendt til beregning af omkostningerne ved de forskellige kvaliteter, var ikke et dækkende udtryk for de tekniske og handelsmæssige realiteter. De hævdede, at de havde været opmærksomme på dette i nogen tid, men at Kommissionens undersøgelse havde fremskyndet denne erkendelse. De anmodede om tid og lejlighed til at forelægge Kommissionen nyt materiale baseret på reviderede kriterier. Kommissionen nærede stor tvivl om, at en sådan procedure var korrekt, men besluttede at imødekomme anmodningen og at gennemgå redegørelserne omhyggeligt ud fra de foreliggende kendsgerninger og uden at foregribe spørgsmålet, om det ville været rigtigt at tage hensyn til sådanne oplysninger i de foreløbige resultater, eftersom de var indgivet, efter at kontrolundersøgelsen på stedet var afsluttet.

Det nye matriale varierede i omfang og fuldstændighed fra selskab til selskab, men formålet var det samme i alle sager. Ud over detaljer vedrørende de beviser, der allerede var indsamlet, og som allerede er nævnt, hævdede hver enkelt norsk producent, at det var nødvendigt med vigtige ændringer i visse omkostningsberegningskriterier — i vid udstrækning begrundet med tekniske årsager — og at disse kriterier skulle anvendes med tilbagevirkende kraft for at ændre de oprindelige undersøgelsesresultater. Nogle af de foreslåede ændringer var vidtrækkende — et selskab hævdede, at det som et resultat fuldstændig havde lagt sit omkostningsberegningssystem om — men kvantitativt var det mest betydningsfulde resultat i alle tilfælde at nedsætte omkostningerne betydeligt og dermed den normale værdi af kvaliteter til metallurgi og trådskæring, for hvilke der foreløbigt var fastslået de højeste dumpingniveauer. På et senere stadium i undersøgelsen argumenterede et af selskaberne til fordel for en revision af de generelle fordelingskriterier, som i praksis ville have givet samme resultat for visse kvaliteters vedkommende.

(23) Kommissionen finder, at selskaberne — trods de omfattende argumenter og tekniske forklaringer — ikke har fremgørt nye fakta på dette område til at begrunde, at man praktisk taget helt skulle opgive resultaterne af dens undersøgelse. På den anden side blev der, hvor de supplerende redegørelser indeholdt nye beviser for detaljer, som objektivt kunne verificeres i sammenhæng med de oplysninger, der allerede var blevet kontrolleret ved undersøgelsen, taget hensyn hertil, og Kommissionen korrigerede resultaterne overensstemmende. Som allerede nævnt var de beregnede værdier i Norge udelukkende baseret på selskabernes egne oplysninger kontrolleret i forhold til regnskabs- og omkostningsberegningssystemer, som havde været almindeligt anvendt i disse selskaber i lang tid og i hele undersøgelsesperioden.

Et af selskaberne gjorde inden undersøgelsen opmærksom på, at selv om mange siliciumcarbidkvaliteter ofte sælges under henvisning til kvalitetsspecifikationer, som er fastlagt efter aftale med den enkelte kunde, var dets omkostningsberegningssystem udformet til kun at gengive de aktuelle omkostninger for brede varekategorier, som der normalt skelnes imellem ved forskelle i kemisk sammensætning, farve, kornstørrelse og anvendelse.

Sidstnævnte kriterium var imidlertid nøjagtig det grundlag, hvorpå Kommissionen indsamlede beviser og foretog sin undersøgelse. Samtidig angav det pågældende selskab, at dets omkostningsberegning var fuldt integreret i dets regnskabs- og managementprocedurer, og dette viste sig også at gælde for de øvrige norske selskaber. Det betydningsfulde i de regnskabs- og omkostningsberegningssystemer, som selskaberne anvendte på undersøgelsestidspunktet, ligger ikke kun i, at beviserne kan efterprøves objektivt, men også i at de er blevet anvendt i en lang periode inden undersøgelsen og i hele undersøgelsesperioden. Disse systemer har derfor, ud over at vise selskabernes resultater efter kriterier, der var kendt for ledelsen på det pågældende tidspunkt, dannet grundlag for de ledelsesbeslutninger, herunder om prissætning, der er blevet truffet. Det er således ikke muligt at acceptere kravet om, at Kommissionen skal godtage produktionsomkostninger, der er anslået med tilbagevirkende kraft på grundlag af radikalt reviderede kriterier, i stedet for omkostninger beregnet efter de normale driftsregnskabsprocedurer, der var gældende i selskaberne inden og i løbet af undersøgelsesperioden. En anden holdning ville indebære, at Kommissionen i en sag, der vedrører beregnede værdier som basis for den normale værdi, afviger fra de tal, som selskaberne anvendte i den pågældende periode.

C. Eksportpris

(24) Eksportpriserne blev fastlagt på grundlag af de priser, der faktisk var betalt eller skulle betales for de varer, der solgtes til eksport til Fællesskabet.

D. Sammenligning

(25) Ved sammenligning af den normale værdi og eksportpriserne tog Kommissionen i fornødent omfang hensyn til alle forskelle, der påvirkede prisernes sammenlignelighed, hvor det på tilfredsstillende måde kunne godtgøres, at der var forbindelse mellem disse forskelle og det pågældende salg. Dette var tilfældet ved forskelle i salgsvilkår såsom kreditvilkår, transport-, emballerings-, håndterings- og ekstraomkostninger samt provisioner. I påkommende tilfælde blev der også foretaget justeringer for forskelle i varens fysiske egenskaber, hvor parterne havde anmodet herom.

Til alle sammenligninger anvendtes priser ab fabrik.

(26) En EF-importør af varen fra USSR kritiserede, at der blev foretaget sammenligninger mellem priser ab fabrik efter artikel 2, stk. 9, i forordning (EØF) nr. 2176/84. Den pågældende importør købte varerne til en pris, som omfattede transportomkostninger for den lange strækning fra USSR til hans virksomhed. Der er tale om betydelige transportomkostninger ved dette materiale, som er af forholdsvis ringe værdi i forhold til vægt og volumen. Kommissionen skal trække transportomkostningerne fra »eksportprisen« til Fællesskabets grænse, hvis sådanne omkostninger er inkluderet i den pris, importøren betaler.

(27) Samme importør har fremført, at kravet om »samme vare« i artikel 2, stk. 12, i forordning (EØF) nr. 2176/84 ikke er opfyldt ved anvendelsen af norske beregnede værdier som grundlag for fastsættelsen af den normale værdi.

Dette valg er forklaret i nr. 10 til 14. Justering for en forskel i den importerede vares fysiske egenskaber er desuden ikke i sig selv bevis for, at der ikke er valgt en tilstrækkelig lignende vare til sammenligning.

E. Dumpingmargen

(28) Det fremgår af ovennævnte foreløbige undersøgelse, at der finder dumping sted i forbindelse med importen fra Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen og USSR, og at dumpingmargenerne er lig med forskellen mellem den konstaterede normale værdi og prisen ved eksport til Fællesskabet, idet denne dumpingmargen udtrykkes som en procentdel af den samlede cif-eksportpris til Fællesskabet for den undersøgte vare.

(29) Disse margener er forskellige alt efter den importerende medlemsstat og den pågældende siliciumcarbidkvalitet. De vejede gennemsnitlige margener (i henhold til nr. 30) er følgende :

	EØF Globale margener
Den kinesiske Folkerepublik	31,5 %
Polen	8,9 %
USSR	23,2 %.

Almindeligvis eksporterede ovennævnte producenter kun en eller højst to forskellige kvaliteter af sort siliciumcarbid. Størstedelen af de mængder, der indføres i Fællesskabet fra disse lande, omfatter store korn eller blokke, hvoraf der kan fremstilles

sådanne korn, til anvendelse i produktionen af sliberedskaber eller som ildfast materiale og til skæreformål. Alle disse varer indførtes til dumpingpriser, med undtagelse af en meget lille mængde slibekorn fra Polen.

(30) I Norges tilfælde varierer margenerne også alt efter eksportør og siliciumcarbidkvalitet. Som allerede anført fremstiller de tre norske selskaber samtlige kvaliteter af dette materiale. Selv om et stort antal kvaliteter ikke solgtes til dumpingpriser, konstateredes der følgende globale dumpingmargener for hvert enkelt selskab, når de dumpingmargener, som Kommissionen havde fundet (særlig for kvaliteter solgt i de største mængder), blev lagt sammen og vejet i forhold til den samlede eksport til Fællesskabet af de kvaliteter, der var omfattet af undersøgelsen, uden at der blev taget hensyn til forskellen mellem eksportpriserne og den normale værdi for kvaliteter, der ikke indførtes til dumpingpriser:

Eksportør	EF — globale margener
Arendal Smelteverk A/S	5,1 %
Norton A/S	6,2 %
Orkla Exolon A/S & Co	1,7 %

De anførte globale margener er imidlertid ikke udtryk for det, der efter Kommissionens opfattelse er en vigtig faktor i disse resultater, nemlig at mere omfattende dumpingniveauer er koncentreret i to særlige kategorier, som udgør ca. 35 % af Norges eksport til EF. Hos de to største eksportører konstateredes der dumpingmargener ved førsteklasses metallurgisk materiale (med et mindsteindhold af SiC på 85 %) på 40,6 % og 14,6 %, idet det mindste af de tre selskaber ikke havde nogen særlig eksport af varer i denne kategori i undersøgelsesperioden; for kornblandinger til skæreformål lå niveauet hos alle tre eksportører på mellem 8,9 % og 5,0 %.

Kommissionen tog ikke visse biprodukter og affaldsmaterialer med i sine beregninger for at nå frem til ovennævnte dumpingmargener. Den finder, at de anvendte oplysninger vedrørende disse selskabers normale varesalg og beregnede værdier er et repræsentativt udtryk for de globale dumpingmargener ved eksport til Fællesskabet.

(31) Et af de norske selskaber erklærede, at det betragtede sig som den eksportør, der specielt var genstand for den oprindelige klage, og hævdede, at den store forskel mellem de påståede meget høje dumpingniveauer i klagen og de langt mere beskedne niveauer, der konstateredes ved undersøgelsen (som det alligevel anfægter kraftigt af de i nr. 18 til 22 anførte grunde), viste, at undersøgelsen var ugyldig, da den var blevet indledt på grundlag af en klage, der var kommercielt begrundet og ikke støttet af tilstrækkelige beviser. Påstanden var specielt rettet direkte imod den angivelse af dumping i klagen, hvor hjemmemarkedsprisen i Norge på en relativt høj slibekvalitet sammenlignedes med eksportpriserne for metallurgisk materiale af meget lavere kvalitet. Kommissionen kan ikke acceptere dette synspunkt. En undersøgelse bliver ikke ugyldig, blot fordi det af resultaterne fremgår, at visse oplysninger i klagen ikke er korrekte. Formålet med en undersøgelse er netop at vise, om der er grundlag for påstandene i en klage. Hertil kommer, at selv om der måske kun er konstateret beskedne globale dumpingmargener, kan det samme ikke siges om visse specifikke kvaliteter.

(32) Der blev ikke konstateret dumping i forbindelse med importen af varer med oprindelse i Tjekkoslovakiet og Jugoslavien. Derfor må proceduren vedrørende denne import afsluttes.

F. Skade

(33) For så vidt angår den skade, som dumpingimporten har forvoldt, fremgår det af de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, at Fællesskabets import af siliciumcarbid fra Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen og USSR steg fra 36 966 tons i 1981 til 47 094 tons i 1984 (48 051 tons i 1985), dvs. en stigning på 27 % (30 % i 1985). Samtidig steg Fællesskabets forbrug af dette materiale til 128 348 tons i 1984 mod 127 348 tons i 1981, efter at det var faldet med henholdsvis 10 % og 14 % i 1982 og 1983.

(34) Følgelig steg den markedsandel, som siliciumcarbid med oprindelse i de i nr. 33 anførte lande tegner sig for, fra 28,8 % i 1981 til 36,9 % i 1984. I samme periode faldt fællesskabsproducenternes markedsandel fra 62,2 % i 1981 til 52,5 % i 1984 udtrykt i procent af Fællesskabets forbrug. Dumpingimportens indvirkning på fællesskabsproducenternes salgsnedgang fremgår af, at stigningen i ovennævnte landes samlede markedsandel — på grundlag af næsten identiske forbrugstal i Fællesskabet for 1981 og 1984 — er lidt mindre end faldet i fællesskabsproducenternes markedsandel.

(35) Virkningerne af det i nr. 34 nævnte tab af markedsandele kommer ikke fuldstændigt til udtryk i produktionstallene for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. De fire fællesskabsproducenter producerede ca. 100 000 tons siliciumcarbid i 1984 mod 103 500 tons i 1981 — hvilket allerede var et fald i forhold til 1980 (115 000 tons). Ingen fællesskabsproducent øgede sin produktion væsentligt i denne periode, medens den for den mindste producent faldt med ca. 27 %. Kapacitetsudnyttelsen steg i 1984 igen til 97 % af 1981-niveauet i gennemsnit for Fællesskabet, skønt den fortsat var lav i sammenligning med 1980, som er det sidste år med tilfredsstillende, men ikke fuld, kapacitetsudnyttelse for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Ingen producent forbedrede sin kapacitetsudnyttelse væsentligt i 1984 i forhold til 1981-tallet, og én producent lå langt under den. Det må noteres, at produktionen i den mellemliggende periode faldt til ca. 87 000 tons i både 1982 og 1983. Ovennævnte tal viser et vist genopsving i produktionen i 1984, men det foreliggende materiale tyder på, at det i vid udstrækning skyldes voksende eksport fra Fællesskabet, en forbigående forbedring, da en stor del af denne ekstra eksport må tilskrives midlertidige valutakursbevægelser.

(36) Af andre økonomiske oplysninger vedrørende fællesskabsproducenterne fremgår det, under hvilket pres de befandt sig i perioden fra 1981 til 1983/84, i væsentlig grad som følge af dumpingimporten. Antallet af fast beskæftigede i denne erhvervsgren i Fællesskabet faldt fra 1 453 til 1 311 i samme periode. Af disse var et betydeligt antal involveret i deltidsarbejde eller teknisk afskedigelse ; dette berørte kun ti ansatte i 1980, men 528 i 1982 og 387 i 1983.

Trods disse rationaliseringsbestræbelser faldt den samlede lønsomhed for de fire fællesskabsproducenter ved salg af siliciumcarbid stærkt. Medens alle disse selskaber havde fortjeneste eller var nær break-even i 1980, led tre af selskaberne tab i perioden fra 1981 til 1983/84, og det fjerde selskabs lønsomhed var faldet til break-even i slutningen af perioden.

Medens den generelle situation for alle siliciumcarbidkvaliteter var, at rentabiliteten var nedsat eller faldet til nul, fremgår det af det foreliggende materiale vedrørende en mere detaljeret analyse efter kvalitetsgrupper af visse enkelte selskabers omkostninger og fortjeneste, at produktion og salg af metallurgisk siliciumcarbid var genstand for et meget stærkere pres end det fremgår af de generelle tal.

Denne sektors betydning kan vurderes ud fra det forhold, at de metallurgiske kvaliteter tegner sig for ca. 45 % af fællesskabsproducenternes samlede siliciumcarbidproduktion. Hvor stærkt presset var, fremgår af, at de større fællesskabsproducenter, som tegner sig for to tredjedele af fællesskabsproduktionen, havde stadig stigende tab på dette aktivitetsområde mellem 1981 og 1983/84, således at deres indtjening ved salg af metallurgisk siliciumcarbid ved periodens slutning kun dækkede ca. 80 % af de samlede produktions-, salgs- og administrationsomkostninger i denne sektor. Denne særlige situation er også omtalt i nr. 37 og 38.

(37) Kommissionen undersøgte også, om de eksportører, hos hvilke der var konstateret dumping, havde solgt siliciumcarbid i Fællesskabet til priser, der lå under fællesskabsproducenternes priser for tilsvarende kvaliteter. Der må imidlertid først gøres opmærksom på to faktorer vedrørende en sådan prissammenligning.

For det første fandt Kommissionen bevis for, at prisniveauet i Fællesskabet allerede var blevet trykket stærkt inden undersøgelsesperioden. I flere år op til 1983 fællesskabsproducenternes salgspriser enten faldet eller var steget langt mindre hurtigt end omkostningerne. Medens efterspørgselen efter siliciumcarbid i Fællesskabet i denne periode var stagnerende — eller i visse år faldende — voksede de pågældende eksportørers markedsandel hurtigt på bekostning af fællesskabsproducenternes andel som beskrevet i nr. 33 og 34. Fællesskabsproducenternes alt for lave salgspriser skyldtes snarere lavprisimport end stagnerende efterspørgsel. Dette fremgår 1. af at fællesskabsindustrien mistede mangeårige kunder til eksportørerne, 2. af ovennævnte udvikling i markedsandelen og 3. af de øvrige markeds- og økonomiske oplysninger i nr. 35 til 42.

For det andet blev margenen for forskelle i fysiske egenskaber (nr. 25) for visse eksportører fra lande uden markedsøkonomi indarbejdet i prissammenligningen med henblik på vurdering af skaden, således at den samlede prisforskel, der faktisk blev konstateret på markedet — hvor der naturligvis ikke blev taget hensyn til en sådan margen — var meget større end det fremgår af procenterne i det følgende.

På dette grundlag gav en sammenligning af de vejede gennemsnitlige videresalgspriser for denne import i undersøgelsesperioden med fællesskabsproducenternes tilsvarende priser følgende resultater: Generelt konstateredes det, at importen fra Den kinesiske Folkerepublik i gennemsnit lå 30 %, importen fra Polen 16 % og importen fra USSR 22 % under de lokale producenters pris. Situationen er mere kompliceret i Norges tilfælde, dels på grund af det langt større antal kvaliteter og importerende medlemsstater, dels på grund af en særlig situation i forbindelse med en vigtig markedssektor. For en lang række standardkvaliteter, som omfattede kornblandinger til skæreformål, men ikke førsteklasses metallurgisk materiale konstateredes underbud mellem 0 % og 24 %, med et gennemsnit på 11 %.

For førsteklasses metallurgisk materiale, som udgjorde ca. en femtedel af hele importen af norsk siliciumcarbid til Fællesskabet i undersøgelsesperioden (men en langt større andel af samme import til én af medlemsstaterne) konstaterede også underbud, 18 % hos en norsk producent og fra 21 % til 33 % hos en anden, i forhold til de fællesskabsproducenters priser, som var forholdsvis lidt berørt af pristrykket fra den norske import. Dette var f.eks. tilfældet, hvor fællesskabsproducenternes kunder havde opretholdt købsaftaler på et tidligere prisniveau eller foretaget indkøb på grundlag af standardtilbudspriser (det vil erindres fra nr. 30, at kun to af de tre norske producenter var væsentlig involveret i denne specielle markedssektor).

(38) En norsk producent hævdede med hensyn til underbud, specielt inden for denne sektor, og til en fællesskabsproducents konkurrencepraksis, at det ikke var ham, der var begyndt at underbyde, men at han blot havde fulgt de priser, den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet praktiserede.

Det ville være vanskeligt fyldestgørende at efterprøve en sådan påstand. Af de foreliggende oplysninger fremgår det, at den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet ofte har afpasset sine priser efter den norske import. Den pågældende eksportør hævder, at dette er et bevis på, at hans egen omfattende underbudspraksis ikke har forvoldt fællesskabsprodukterne væsentlig skade. Men som allerede beskrevet i nr. 37 er det konstateret, at denne norske eksportør har praktiseret underbud i denne sektor, selv om det ikke er sket så generelt som i forbindelse med andre kvaliteter. De fællesskabsproducenter, der er mest engageret i denne sektor, har således i stigende grad afpasset deres prisniveau efter priserne på den norske import for at undgå at blive underbudt og miste yderligere salgsmuligheder. Den skade, der er påført fællesskabsproducenterne i denne sektor, skal derfor ikke kun vurderes ud fra det prisunderbud, som stadig kunne konstateres i undersøgelsesperioden, men også i forhold til fællesskabsproducenternes markante sektormæssige tab som beskrevet i nr. 36. Omfanget af disse tab står i modsætning til den norske eksportørs påstand, eftersom de giver et temmelig klart billede af den skade, der er forvoldt den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, som har forsøgt at forsvare sin markedsandel mod illoyalt prissatte importvarer.

(39) Yderligere et argument fra visse norske producenter vedrører også fællesskabsproducenternes rentabilitet, idet det hævdes, at påstanden om, at der er forvoldt væsentlig skade, ikke støttes af og ikke er i overensstemmelse med regnskaberne 1984 for visse selskaber i Fællesskabet. Erhvervsgrenens forbedrede indtjening i 1984 er allerede nævnt i nr. 35, men hverken i de pågældende officielle selskabsberetninger, som Kommissionen har gennemgået, eller i det øvrige materiale, som Kommissionen råder over, er der støtte for denne påstand. Beretningerne er ikke særlig specifikke i deres kommentarer og giver næsten ingen kvantificerede oplysninger om siliciumcarbidproduktionen i de pågældende selskaber, der også har betydelige aktiviteter uden for dette område. At der i rapporterne med tilfredshed henvises til udviklingen i siliciumcarbidproduktionen i 1984, må ses i lyset af de tab, selskaberne led ved disse aktiviteter i de umiddelbart forudgående år; det er ingen uoverensstemmelse med de allerede anførte bemærkninger om rentabilitet — særlig sektorvis rentabilitet med hensyn til forskellige siliciumcarbidkvaliteter — i nr. 36. På samme måde rejser den norske erhvervsgrens argumenter vedrørende en betydelig kapitalinvestering foretaget af en af fællesskabsproducenterne heller ikke over for Kommissionen tvivl om den påstand om skade, der er forvoldt denne producent, som foretog investeringerne for at erstatte forældede anlæg med mere effektivt udstyr, snarere end for at forøge kapaciteten.

(40) Ved fastsættelsen af dumpingimportens indvirkning på den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet har Kommissionen betragtet den samlede dumpingimport fra alle berørte eksporterende lande og producenter. Der var store forskelle i de markedsandele i Fællesskabet, som de eksportører, om hvem det konstateredes, at de solgte til dumpingpriser, tegnede sig for. Af den samlede andel på 39,6 %, som anført i nr. 41 tegnede Norge sig for 30,3 % (24,7 % i 1981), medens de øvrige fire lande samlet tegnede sig for 9,3 % (5,1 % i 1981). Nogle eksportører gjorde gældende, at virkningen af deres egen import til Fællesskabet måtte

betragtes særskilt og anses for ikke at have forårsaget væsentlig skade i betragtning af deres ringe eller faldende andel af dette marked. For at fastslå, om kumulering var relevant i sådanne tilfælde, tog Kommissionen hensyn til de fysiske egenskaber hos de importerede varer sammenlignet med varer fremstillet i Fællesskabet, de importerede mængder og priserne på de importerede varer sammenlignet med prisniveauet for konkurrerende kvaliteter fremstillet i Fællesskabet. På grundlag af en sådan undersøgelse nåede Kommissionen til den konklusion, at dumpingimporten fra de pågældende eksportører måtte anses for at have bidraget til den væsentlige skade, der var forvoldt denne erhvervsgren i Fællesskabet, og at importen havde fundet sted under sådanne omstændigheder, at såfremt Kommissionen behandlede en eksport særskilt, ville den gøre sig skyldig i forskelsbehandling af de øvrige. Det blev derfor besluttet, at skaden skulle opgøres på grundlag af den kumulerede virkning af dumpingimporten fra alle eksportører.

(41) Kommissionen har undersøgt, om skaden kan skyldes andre faktorer, såsom import fra andre kilder eller en fortsat faldende gt tendens i efterspørgslen. Med hensyn til den førstnævnte af disse mulige eller yderligere årsager til skaden, går de oplysninger, der foreligger om importmængderne, klart imod en sådan mulighed, eftersom den samlede markedsandel for eksportører af siliciumcarbid til Fællesskabet med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen, Spanien og USSR steg fra 29,8 % til 39,6 % i perioden fra 1981 til 1984, samtidig med at alle andre eksportørers samlede andel næsten konstant lå på 8 %. Faldet i den andel af Fællesskabets forbrug, som erhvervsgrenen i Fællesskabet tegnede sig for, kan derfor direkte tilskrives stigningen i importen fra ovennævnte lande, idet der ikke var nogen stigning i importen fra andre eksportører.

Med hensyn til udviklingen i efterspørgslen er det allerede omtalt i nr. 31, at det samlede forbrug i Fællesskabet faldt i 1982 og 1983 og i 1984 atter nåede op på 1981-niveauet. Men det er trods dette fald i efterspørgslen påvist, at importen af siliciumcarbid fra eksportører, som har praktiseret dumpingpriser, steg med 27 %, mens fællesskabsproducenters salg faldt med 13 000 tons eller 19 % mellem 1981 og 1984.

(42) En eksportør hævdede, at det måtte være en form for proceduremæssig diskriminering, at Kommissionen undlod at foretage en undersøgelse af en fællesskabsproducents datterselskab i et tredjeland, som eksporterer betydelige mængder siliciumcarbid til Fællesskabet.

Kommissionen deler ikke denne opfattelse. Den pågældende eksportør figurerede ikke i den klage, som erhvervsgrenen i Fællesskabet indgav, og den pågældende fællesskabsproducent var ikke forpligtet til at inddrage sit datterselskab i proceduren, når der ikke forelå påstand om dumping og skade, og Kommissionen var heller ikke forpligtet til at undersøge det pågældende selskab, når der ikke forelå en reel klage. I alle tilfælde tager Kommissionen normalt hensyn til den mulighed, at eksportører, som ikke er omfattet af undersøgelsen, kan være ansvarlige for skade, der påføres en erhvervsgren i Fællesskabet, sådan som den gjorde det i nr. 41. Den nævnte undersøgelse af, om der var forårsaget skade af andre faktorer, har ikke givet anledning til at formode, at det pågældende datterselskab bærer noget ansvar herfor.

(43) Som allerede nævnt i nr. 8 vil resultaterne vedrørende importen i Fællesskabet i dets sammensætning den 31. december 1985 af siliciumcarbid fra Spanien blive behandlet særskilt. Med hensyn til betragtningerne vedrørende skade er det imidlertid kun nødvendigt på dette stadium at fremhæve, at hvis der ses bort fra virkningerne af denne import forbliver den skade, som er forvoldt erhvervsgrenen i Fællesskabet som følge af dumpingimporten fra de andre eksportører, der er nævnt i klagen, væsentlig.

(44) På grundlag af ovenstående analyse fastlog Kommissionen foreløbigt, at dumpingimporten af siliciumcarbid fra Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen, og USSR har forvoldt den berørte erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade. Omfanget af skaden må først og fremmest vurderes ud fra de lavere priser og den manglende rentabilitet i visse sektorer som følge af pristryk i undersøgelsesperioden som beskrevet i nr. 36 og 37.

G. Fællesskabets interesser

(45) Repræsentanter for de forarbejdende industrier i Fællesskabet og for de enkelte selskaber har anført, at det ikke vil være i Fællesskabets interesse at indføre beskyttelsesforanstaltninger, fordi det vil gøre dem mindre konkurrencedygtige over for importen af færdigvarer med oprindelse i tredjelande. Disse argumenter var stærkt knyttet til

bestemte markedssektorer, specielt støbebriketproduktion og billigere slibeværktøj. I sidstnævnte tilfælde hævdedes det endvidere, at beskyttelsesforanstaltninger vedrørende slibekorn af siliciumcarbid også vil gøre dette slibeværktøj mindre konkurrencedygtigt på tredjelandes markeder, hvortil mange af de berørte selskaber eksporterer.

(46) Som det er tilfældet ved alle råstoffer eller komponenter, må det forventes, at sådanne prisstigninger får en vis indvirkning på de forarbejdende industriers omkostninger, men i hvilket omfang disse industrier vil lide skade afhænger af, i hvilket omfang disse omkostningsstigninger kan lægges over på kunderne gennem højere salgspriser uden nedgang i salget. Dette kan f.eks. forhindres ved et konkurrerende tryk fra importerede forarbejdede produkter, eller ved en nedsættelse af forbruget på grund af priselasticiteten i efterspørgslen i denne sektor. Der var imidlertid kun ét selskab, som fremlagde bevis for Kommissionen vedrørende de specifikke virkninger af en stigning i prisen på siliciumcarbid for dets produktionsomkostninger, og der blev ikke fremlagt bevis for de tilsvarende virkninger af prisstigninger på det samlede salg af den forarbejdende industris produkter. Under disse omstændigheder må enhver vurdering af de mulige virkninger af stigninger i prisen på siliciumcarbid for de forarbejdende industrier blive ren spekulation. Efter omhyggeligt at have vurderet ovennævnte argumenter i forhold til de alvorlige vanskeligheder for erhvervsgrenen i Fællesskabet, som direkte kan tilskrives den dumping, der finder sted med hensyn til dette materiale, er Kommissionen nået til den konklusion, at det er i Fællesskabets interesse, at der gribes ind mod denne dumping.

H. Tilsagn

(47) Repræsentanterne for eksportørerne fra Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen og USSR blev underrettet om resultaterne af den foreløbige undersøgelse og fremsatte kommentarer hertil. De gav derefter tilfredsstillende pristilsagn, som indebærer, at de reviderede importpriser i Fællesskabet for siliciumcarbid med oprindelse i disse lande vil kunne ophæve den skade, der i undersøgelsesperioden konstateredes forvoldt af eksporten fra Den kinesiske Folkerepublik og USSR, hvor skademargenen var mindre end de fastslåede dumpingmargener, og vil ophæve den dumping, der konstateredes i forbindelse med den polske eksport. Med hensyn til dumping- og skademargener vil tilsagnene i de norske eksportørers tilfælde kunne ophæve den mindste af disse ved de kvaliteter, hvor Kommissionens foreløbige resultater viser, at der både forvoldes skade og finder betydelig dumping sted.

I betragtning af ovenstående og under hensyntagen til, at omstændighederne i denne sag gør det nødvendigt at anvende sådanne foranstaltninger, anses de tilsagn, der er afgivet af ovennævnte eksportører, for at være acceptable, og undersøgelsen kan derfor afsluttes, uden at der indføres antidumpingtold på materiale, som importeres fra disse fire lande.

(48) Der blev ikke i Det rådgivende Udvalg gjort indsigelse mod godtagelse af pristilsagnene fra Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen og USSR —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

De tilsagn, der er afgivet af repræsentationen for China National Machinery and Equipment Import & Export Corporation i Köln, Forbundsrepublikken Tyskland, af Arendal Smelteverk A/S, Eydehaven, Norge, af Norton A/S, Lillesand, Norge, af Orkla Exolon A/S, Orkanger, Norge, af Inter-Vis, Warszawa, Polen og af v/o Stankoimport, Moskva, USSR, i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende import af siliciumcarbid med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik, Norge, Polen og USSR, henhørende under pos. 28.56 A i den fælles toldtarif, svarende til NIMEXE-nummer 28.56-10, godtages.

Artikel 2

Den i artikel 1 nævnte antidumpingundersøgelse afsluttes.

Artikel 3

Antidumpingundersøgelsen vedrørende importen af siliciumcarbid med oprindelse i Tjekkoslovakiet og Jugoslavien afsluttes.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. oktober 1986.

På Kommissionens vegne

Willy DE CLERCQ

Medlem af Kommissionen